

(วันอังคารที่ ๖ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖)

๑๐ ภิกษุสามเณร คือผู้ให้แสงสว่างแก่โลก

ชีวิตในสังสารวัฏอันตรายเป็นภัยมาก ภัยในอบาย เป็นสัตว์นรก โลกกันตร์ ในอุสสทนรก ในยมโลก อสุรกาย เปต สัตว์เดรัจฉาน มีทุกข์มาก ๆ เลย แต่มนุษย์มองเห็นได้แค่ภูมิเดียว คือ ภูมิของสัตว์เดรัจฉาน ภูมิมนุษย์ก็มีความทุกข์ทรมานแบบมนุษย์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นชนชั้นไหนก็ตาม ล้วนแต่มีทุกข์ มีโทษ มีภัยทั้งนั้น มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย มีความพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รัก ประสบในสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ปราศจากอะไรไม่ได้ อย่างนั้น เป็นต้น แล้วการดำเนินชีวิตก็ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ มันกะพรว่งกะแพ่ง ถ้าไม่รู้เรื่องอันตรายนะ

โลกจะไม่มีวันขาดแคลนมนุษย์ เพราะโลกเป็นเหมือนจุดกลาง มาจากสุคติภพบ้าง ทุกคติภพบ้าง หมุนเวียนกันมาเกิดในโลกมนุษย์ แต่ว่าพอมาเกิดใหม่แล้วก็ลืม ระลึกชาติเก่าไม่ได้ว่า ก่อนมาเกิดมาจากไหน ไม่รู้เรื่องเหตุเรื่องผล ทำให้ชีวิตประจำวันจึงประสบปัญหา มีสุขมีทุกข์อย่างนี้ เพราะเหตุเพราะผลอะไรก็ไม่รู้ ความไม่รู้นี้แหละเป็นอันตรายนานใหญ่หลวงสำหรับชีวิต เพราะว่ามีโอกาสดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดได้ ผลก็คือไปอบาย

ทุกข์ในอบายนี้มันมหาศาลและยาวนาน ชีวิตในเมืองมนุษย์สั้น แต่ในปรโลกนั้นยาวนานมาก จนเรานึกไม่ถึง และก็ทุกสิ่งที่เรากระทำ ไม่ว่าทางกาย วาจา ใจ แม้เพียงเล็กน้อย ล้วนมีผลทั้งสิ้น แต่ว่ามนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ได้ยิน ได้ฟัง เรื่องราวนรกสวรรค์ กฎแห่งกรรม ก็ไม่ค่อยจะเชื่อกัน ดื้อดึงบ้าง ดื้อด้านบ้าง

เพราะฉะนั้นโลกจึงจำเป็นต้องมีผู้รู้ คอยเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตให้กับชาวโลก ผู้รู้ที่สำคัญที่สุดคือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับพระอริยสาวก พระอรหันต์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ที่แท้จริง ดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปพระนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้เรื่องราวตลอดหมด เรื่องการระลึกชาติหลัง หรือเรื่องกฎแห่งกรรม การทำอาสวะให้สิ้น หรืออย่างน้อยจะอยู่ในโลกนี้อย่างไรถึงจะปลอดภัยจากอบายภูมิ หรือท่องเที่ยวใน ๒ ภูมิคือ มนุษย์โลกกับเทวโลก

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็เหลือเพียงคำสอนของพระองค์เป็นสิ่งแทนตัวท่าน คำสอนนี้สำคัญเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตว่า จะอยู่ในโลกนี้อย่างไรถึงจะปลอดภัยและมีชัยชนะ มีสุขทั้งขณะมีชีวิตและละโลกไปแล้ว หรือจะท่องเที่ยวในสังสารวัฏก็ยังสามารถประคองตัวไม่ให้ไปอบายได้

คำสอนของพระพุทธองค์มีความสำคัญมาก แต่พระธรรมคำสอนนี้หากปราศจากผู้ทรงจำเอาไว้ มีก็เหมือนไม่มี ต้องมีผู้ทรงจำ ได้ศึกษา ได้ฝึกฝน ได้ปฏิบัติ จนกระทั่งเข้าใจเรื่องราวของชีวิต ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตแก่ชาวโลก แล้วก็แนะนำประคับประคองกันให้ชาวโลกได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

พระสงฆ์สามเณรนี้สำคัญ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นแล้วก็เบื่อหน่ายกลัวภัย และเมื่อได้ศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เกิดกุศลศรัทธาก็ออกบวช และประพฤติตามธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาทรงจำคำสอนของพระบรมศาสดาเอาไว้ เพื่อตัวเองและเพื่อชาวโลก

เพราะฉะนั้นโลกจะขาดแคลนภิกษุสามเณรไม่ได้ ถ้าขาดแคลนแล้วโลกก็มืด เหมือนโลกไม่อาจขาดแคลนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวได้ แม้มีแสงสว่างที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ก็ตาม แต่โลกก็ยังจำเป็นต้องมี ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ชีวิตมนุษย์ยิ่งกว่านั้น จำเป็นจะต้องมีผู้รู้แนะนำ ไม่อย่างนั้นก็ทำไม่ถูก เพราะฉะนั้นโลกขาดพระภิกษุสามเณรไม่ได้ ดังนั้นภิกษุสามเณรก็เหมือนกับเป็นนักรบแนวหน้าแห่งกองทัพธรรมที่จะเป็นผู้ให้แสงสว่างต่อชาวโลก ซึ่งมนุษย์จะหมุนเวียนมาเกิดกันอีก จากอบายก็มี สวรรค์ก็มี เพราะฉะนั้นพระเณรสำคัญมาก ๆ ที่เดียว

เราก็ควรจะปิติและภาคภูมิใจในการเป็นพระเป็นเณรของเราว่า เราได้มาอยู่ ณ จุดที่สำคัญที่สุด โลกขาดเราไม่ได้ ขาดก็พลาต ควรพึงพอใจในเพศนี้ หวงแหนและรักษาเอาไว้ให้สุดชีวิต นี่เป็นสิ่งที่ลูกพระลูกเณรจะต้องระลึกนึกถึงเสมอ
